

Z Pozlovic.

Volněji.

Vy-chá-zí slú-neč-ko z ze-le-něj ho - ry, má mi-lá sa

na mne dívá z bí-lěj komo - ry, ne-dí-vaj sa, má ga-lán-ko,

výj-di ven drobek, a já to-bě po vím, ze všech néjmi-

lěj-ší, co sem já do-ved.

1.

Vychází slúnečko
z zeleněj hory,
má milá sa na mne dívá
z bílěj komory.
Nedívaj sa, má galánko,
výjdi ven drobek;
a já tobě povím,
ze všech néjmilější,
co sem já doved.

A já tobě povím
že sem inde býľ,
co sem doved, to sem doved,
dyž sem zabľúdíť.
Dyž zabľúdils, tož zabľúdils
šak tě tam dách nes.
Ešče sem tam nebýľ,
moja néjmilější,
až ponějprv dnes.

2.

Plakala želela,
dyž prala šaty,
že jí spadľ do voděnky
prstének zlatý;
proč ty pláčeš a naříkáš
o prsteň zlatý?
šak musíš opustit,
ze všech néjmilější,
rodiče taky.

Milější rodiče
nežli miľovat,
maměnka ňa kolébaľa,
daľa ňa chovat,
postelenku zbudovaľa,
daľa ňa nosit,
mosíte mládenci,
věrní miľovníci,
rodiče prosit.